

skulde idømme Straf for Betleri. Det forekommer mig; at der, naar Betleri skal blive Gjenstand for Straf, absolut maa fremtræde en Klager; det forekommer mig, at naar Ingen beklager sig over, at Noget har henvendt sig til ham for at bede ham om Noget, bør Vedkommende heller ikke straffes. Det, at Noget beder En om Noget, kan jo fra et vist Standpunkt betragtes som en Tjeneste, der gjøres ham; naar En, der trænger til Noget, beder mig derom, glæder jeg mig ialtfald, naar jeg finder ham trængende og værbig, over, at han har henvendt sig til mig, og jeg vilde finde det høist urigtigt, om man vilde idømme ham Straf derfor. Det har forundret mig, at der i § 3 er fassat een og samme Straf for to Forbrydelser, som forekomme mig at være meget forskellige, nemlig selv at betle og at udsende paa Betleri dem, man har under sin Mændighed. Naar man her i Byen gaar paa Gaderne, træffer man undertiden det Tilfælde, at der sidder et stakkels Barn, som fortæller Forbigaaende, at det ikke tør komme hjem uden at have saa og saa mange Penge med, da det ellers faaer Prygl af sine Forældre, som have paalagt det at gaar ud at betle og idetmindste at skaffe Saameget tilveie; i Tilfælde af den Art forekommer det mig, at den, der har udsendt et saadant Barn, er paa en ganske anden Maade straffhyldig end BARNET selv. Jeg seer nu vel nok, at BARNET ikke skal idømmes nogen Straf, men det Samme kan ogsaa anvendes f. Ex. paa Konen; naar Konen betler af Frygt for ikke at hjembringe det Nødvendige til sin Mand, forekommer det mig, at Manden idetmindste burde have dobbelt Straf, baade for at have foranlediget til at betle og for at have tvunget til at betle. Han skulde ikke slippe med den samme Straf som den, der betler, fordi han er tvungen dertil ved en stærkere Magt. Forøvrigt har denne Lov jo et dobbelt Siemød, thi den gaar for det Første ud paa Foranstaltninger til den offentlige Sikkerheds Fremme og for det Andet paa at varetage den offentlige Oeconomies Tarv. Med Hensyn til det sidste Punkt glæder det mig meget at see denne Lov, thi ved den nuværende Straffelovgivning har man lidet et betydeligt Tab; naar man seer hen til Forbrydelsens

Størrelse og det Tab, Samfundet lider derved, maa man virkelig komme til den Overbevisning, at det meget mere er Samfundet, der straffes, end den vedkommende Person; idetmindste straffes Samfundet ganske anderledes haardt end den paagældende Forbryder. Det forekommer mig imidlertid, at denne Lov ikke vil faae sin fulde Betydning i økonomisk Henseende, før man overalt, idetmindste i alle Amtskommuner, har Arbejdshuse, hvor Tvangsarbejde kan paalægges Folk, der gjøre sig skyldige i Løsgængerer eller Betleri, og jeg vilde derfor ønske, at Ministeriet vilde henlede Kommunernes Opmærksomhed paa det Unskelige i, at der snarest muligt blev oprettet flige Arbejdsanstalter overalt, samt at Staten vilde komme de Kommuner, der maatte trænge dertil, til Hjælp ved Laan mod Rente. Jeg troer, at Kommunerne selv vilde komme til at staa sig godt derved, men deraf følger ikke, at det ikke skulde være ønskeligt, om Regjeringen henlede Opmærksomheden paa det Gavnligt i flige Foranstaltninger. Naar man da overalt havde faaet saadanne Arbejdsanstalter, vilde jeg mene, at Straffen for Løsgængerer og Betleri aldeles ikke burde være nogen anden end Tvangsarbejde i en saadan Anstalt, thi Løsgængere og Betlere have jo et Hang til Dovenflaab, som er byrdefuldt for det Offentlige, og det forekommer mig derfor, at den eneste naturlige Straf er den, at man tvinger dem til at arbejde. Man kan desuden være overthyet om, at det Slags Folk meget nødigere vil underkaste sig en Straf, der bestaaer i Arbejde, end en, der bestaaer i at sidde i Ro og Mag i et Fængsel, f. Ex. i simpelt Fængsel, der er en af de Straffe, som ere antydede. Hvad dernæst Vand og Brødsstraffen angaar, da finder jeg, at den ikke er økonomisk nok; den spilder Tiden, istedetfor at man skal lade Vedkommende ved Arbejde bidrage til sit Underhold. Naar man endelig har meent, at det mulig i visse Tilfælde skulde indføres en Straf af Prygl, saa troer jeg ogsaa, at det er overflødig, naar man har en Tvangsanstalt, i hvilken man har det Tvangsmiddel, at den, der ikke vil arbejde, heller ikke skal have Føden. Jeg troer, at den bedste Straf for den, der kan arbejde, men ikke vil, er den, at han ikke faaer Noget at leve af; og det er en Straf,